Ἡ ἀνεπιτήδευτος εὐλάβεια πρέπει ν' ἀποτελέσῃ σήμερον τὸ ἔκδηλον χαρακτηριστικὸν τῶν Πατρινῶν καὶ τῶν ξένων μας.

ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΣ

Οἱ Βασιλεῖς καὶ οἱ ἐκπρόσωποι τῆς Κυβερνήσεως θὰ λαμπρύνουν τὴν σημερινὴν ἐπέτειον τῆς μνήμης τοῦ Πολιούχου.

ΕΠΙ ΤΗ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΠΟΛΙΟΥΧΟΥ

Ο ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΧΡΕΟΣ ΜΑΣ

Τοῦ αἰδεσιμ. κ. ΓΕΩΡΓ. ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ

Ἡ ἑορταστικὴ ἀτμόσφαιρα, ποὺ ἐπικρατεῖ ἀπὸ ἡμέρες στὴν πόλι μας, ἔφθασε σήμερα στὴ μεγαλοπρεπέστερη καὶ ἱερώτερη ἐκδήλωσί της. Κανένας δὲν ἔμεινε ἀσυγκίνητος καὶ ἀνεπηρέαστος. Σὲ ὅλους μας κυριαρχεῖ ὁ Πρωτόκλητος. Οἱ καρδιὲς ἀνοίγουν καὶ μπαίνει μέσα μας ἡ χάρις τοῦ Ἀποστόλου, ἡ χάρις Του ἡ θαυματουργική, ἡ ὁποία σὲ ἄλλους λυώνει τὸν πάγο τῆς ἀδιαφορίας, σὲ ἄλλους παραμερίζει τὰ βάρη τῶν καθημερινῶν ἀσχολιῶν, σὲ ἄλλους ξαναζωντανεύει τὴν κοιμισμένη πίστη καὶ σὲ ὅλους καλλιεργεῖ ἱερὲς συγκινήσεις καὶ εὐσεβεῖς συναισθηματισμούς.

Ἀλλὰ ἰδοὺ τὸ μεγάλο ἐρώτημα: Θὰ μείνῃ ἄραγε τίποτε μέσα μας; Θὰ παραμείνουν ἁγνὰ καὶ ζωηρὰ τὰ εὐσεβῆ συναισθήματα ποὺ πλημμυρίζουν σήμερα τὸν ἐσωτερικό μας κόσμο; Καὶ τὸ σπουδαιότερο, θὰ ἐπιδράσουν ἀποτελεσματικὰ γιὰ τὴ μεταβολὴ τοῦ χαρακτῆρος μας καὶ τὴ διόρθωσι τῆς ἁμαρτωλῆς μας ζωῆς;... Ἀλλοίμονό μας ἂν σβήσουν ὅλ' αὐτὰ καὶ ξανεμισθοῦν! Ἀλλοίμονον ἂν αὔριο ξαναρχίσουμε τὴν ἴδια ζωὴ καὶ πέσουμε στὴν ἴδια ἠθικὴ λάσπη, ἀπὸ τὴν ὁποία μᾶς ἔνιψε σήμερα τοῦ Ἁγίου ἡ χάρις! Ἀλλοίμονον, ἂν ὅλ' αὐτὰ μείνουν συναισθήματα τῆς στιγμῆς, χωρὶς βαθύτερα ἀποτελέσματα γιὰ τὸν καθέναν ἀπὸ μᾶς, στὴ στιγμὴ ποὺ τὸ κακὸ κάνει τόση θραῦσι γύρω μας!

Φίλοι ἀναγνῶσται. Ὁ Ἀπόστολος Ἀδρέας, ποὺ ἔμεινεν ἐδῶ καὶ ἐπότισε μὲ τὸ ἅγιο αἷμα Του τὴ γῆ αὐτή, δὲν θέλει μόνον προσωρινὲς συγκινήσεις. Δὲν θέλει μόνον μεγάλες λαμπάδες καὶ βαρύτιμα τάματα. Δὲν θέλει μόνον ναοὺς μεγαλοπρεπεῖς καὶ ἐπιβλητικὲς λιτανεῖες μὲ στρατὸν καὶ μουσικὲς καὶ ἐπισήμους... Θέλει πρὸ παντὸς τὶς καρδιές μας. Γι' αὐτὲς ἦρθε ἐδῶ καὶ ἐμαρτύρησε. Θέλει νὰ τὶς ξεκολλήσῃ ἀπὸ τὴ ματαιότητα τοῦ παρόντος κόσμου καὶ νὰ τὶς ἑνώσῃ μὲ τὸν Χριστόν, ποὺ εἶναι ἡ ἀληθινὴ χαρὰ καὶ ἡ ζωὴ ἡ πραγματική. Αὐτὸ θέλει ὁ Ἅγιος καὶ αὐτὸ θὰ πρέπει νὰ προσέξουμε ὅλοι μας, ὥστε νὰ μὴν Τὸν τιμοῦμε σὰν ἁπλοῖ προσκυνηταί.

Τὸ χρέος μας πρὸς Αὐτὸν εἶναι ἅγιον καὶ πολὺ ὑψηλόν. Πρέπει νὰ γνωρίζουμε, ὅτι ἡ πόλη αὐτὴ τῶν Πατρῶν ἀνήκει ἀποκλειστικὰ καὶ δικαιωματικὰ στὸν Πρωτόκλητον. Τὴν ἐξαγόρασε μὲ τὸ αἷμα Του καὶ τὴν ἐτίμησε μὲ τὸ μαρτύριό Του. Εἶναι ἁγιασμένο τὸ χῶμα της καὶ ὁ ἀέρας της καὶ ἡ θάλασσα της. Δὲν ἐπέρασεν ἁπλῶς ἀπ' ἐδῶ. Ἦρθε καὶ ἔμεινε καὶ ἀποτελεῖ τὸν πρῶτον πολίτην αὐτῆς. Εἶναι τὸ στήριγμα, ὁ αἰώνιος προστάτης καὶ βοηθός της, ποὺ καταφθάνει σὲ κάθε περίστασι, σὲ κάθε συμφορὰ καὶ ἀνάγκη... Ἀλήθεια πόσα εἶναι τὰ θαύματα τῆς προστασίας τοῦ Ἁγίου!..

Ναὶ ἀλλὰ γι' αὐτὸ θὰ πρέπει καὶ ἡ πόλις ν' ἀνήκῃ σ' αὐτόν. Ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας ἀποτελεῖ πράγματι ἱερὰν παρακαταθήκην διὰ τὴν πόλιν τῶν Πατρῶν, ποὺ τῆς δίδει τὴν πρώτην θρησκευτικὴν θέσιν μέσα σ' ὅλην τὴν Ἑλλάδα καὶ θέσιν ξεχωριστὴν στὸν κόσμον ὁλόκληρον. Ἀποτελεῖ ὅμως καὶ βαρεῖαν κληρονομίαν. Ἡ πόλις, πρέπει νὰ στρέφῃ τὰ μάτια πρὸς Αὐτόν, ὄχι μόνον στὶς ἀνάγκες καὶ στὶς δύσκολες περιστάσεις ποὺ ἔρχονται κατὰ καιρούς, ἀλλὰ πάντοτε. Ὁ Ἅγιος πρέπει νὰ γίνῃ ἡ καρδιὰ τῆς ζωῆς μας, ἡ σφραγῖδα τῶν ἔργων μας, τὸ ἄρωμα τῆς ἀτομικῆς, τῆς οἰκογενειακῆς καὶ τῆς κοινωνικῆς μας ζωῆς.

Μιὰ παληὰ παράδοσι ἀναφέρει, ὅτι λείψανα τοῦ Ἀποστόλου μας ἔφθασαν μέχρι τὴ Σκωτία. Στηριζομένη στὴν παράδοσι αὐτὴ ἡ μεγάλη ἀγγλικὴ αὐτοκρατορία, ἐτίμησε τὸν Πρωτόκλητο μεγαλοπρεπῶς: Ἔδωσε τὸ ὄνομά Του στὴν πόλι ποὺ βγῆκαν τὰ ἅγια λείψανα καὶ εἶναι γνωστὴ σήμερα μὲ τὸ ὄνομα «Ἅγιος Ἀνδρέας», μεγάλη πόλις, μὲ πλούσιο ἐμπόριο καὶ Πανεπιστήμιο παλαιό. Καὶ τὸ σπουδαιότερο, τὸν Σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου του μὲ τὸ σχῆμα Χ, τὸ ἔχουν ὡς σύμβολο στὴν σημαία των!... Ἐμεῖς ὑστεροῦμε. Ὑστεροῦμε μέχρι σημείου, ὥστε νὰ λείπῃ ἡ εἰκόνα τοῦ Ἀποστόλου καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν σφραγῖδα τοῦ Δήμου! Λὲς καὶ ἡ μορφὴ τοῦ «Πατρέως», τοῦ εἰδωλολάτρου ἐκείνου πειρατοῦ, εἶναι συμβολικώτερη καὶ ἱερώτερη ἀπὸ τὴ μορφὴ τοῦ Ἁγίου μας!...

Ἂς εἶναι ὅμως. Μπορεῖ κι' αὐτὸ νὰ διορθωθῇ... Τουλάχιστον, ἂς ἐπιδιώκουμε νὰ ἔχουμε τὸν Ἅγιο μέσα μας, ἐμπνευστὴν καὶ ὁδηγὸν τῆς ζωῆς μας. Αὐτὸ θὰ ἀποτελῇ τὴν ὑψηλότερη καὶ ἱερώτερη τιμὴ πρὸς Αὐτόν...

ΔΙΑ ΤΟΝ ΕΡΑΝΟΝ ΤΗΣ "ΦΑΝΕΛΛΑΣ"

ΕΚΚΛΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΡΙΓΚΗΠΙΣΣΗΣ ΕΙΡΗΝΗΣ

Ἡ πριγκήπισσα Εἰρήνη, ὡς πρόεδρος τῆς «Φανέλλας τοῦ Στρατιώτου», ἀπευθύνει τὴν κατωτέρω ἔκκλησιν διὰ τὸν ἔρανον τῆς 5ης Δεκεμβρίου:

Κατ' ἐπιθυμίαν τῆς Μητρός μου, ἀπευθύνω τὴν ἔκκλησιν εἰς ὅλους σας, οἱ ὁποῖοι ἀγαπᾶτε τὰ ἀδέλφια μας εἰς τὰ σύνορα.

Γνωρίζω τὰς θυσίας, τὰς ὁποίας κάνετε ἐπανειλημμένως διὰ διαφόρους σκοπούς, ἀλλὰ δὲν διστάζω νὰ σᾶς ζητήσω τὴν βοήθειαν διὰ τοὺς ἀκρίτας, φρουροὺς τῆς πατρίδος μας.

Ἐπανειλημμένως ἐπεσκέφθην τὰ σύνορα καὶ διεπίστωσα τὴν συγκίνησιν καὶ τὴν χαρὰν τῶν στρατιωτῶν, ὅταν ἐλάμβανον τὰ δέματα, τὰ ὁποῖα συμβολίζουν τὴν στοργὴν τοῦ Λαοῦ πρὸς αὐτοὺς καὶ τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν Τ.Ε.Α. διὰ τὴν κατανόησιν τῶν ἀναγκῶν των.

Ἔχω ἀπόλυτον πεποίθησιν ὅτι καὶ πάλιν θὰ τοὺς ἀποδείξωμεν τὴν στοργήν μας.

ΕΙΡΗΝΗ

ΕΠΙΣΗΜΟΝΙΚΑ ΝΕΑ

ΝΕΑ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΩΝ ΚΑΡΔΙΟΠΑΘΕΙΩΝ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ. (Ἰδιαιτ. ὑπηρ.). Ἰατροὶ τοῦ Πανεπιστημίου Χάρβαρντ μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν δρα Τζάκομπυ ἀνεκοίνωσαν μίαν νέαν μέθοδον προλήψεως τοῦ θανάτου ἱστῶν τῆς καρδίας λόγῳ ἐλλείψεως αἵματος, πρᾶγμα ποὺ εἶναι ἀποτέλεσμα ἐμφράγματος λόγῳ θρομβώσεως. Τοῦτο ἐπιτυγχάνεται μὲ τὴν διάνοιξιν τῶν ἐνδιαμέσων ἀρτηριῶν, αἱ ὁποῖαι δὲν λειτουργοῦν ἱκανοποιητικῶς.

Πρὸς τοῦτο χρησιμοποιεῖται μηχανικὴ ἀντλία, ποὺ ἐξαναγκάζει τὸ αἷμα νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰς ἀρτηρίας αὐτάς, καθ' ὃν χρόνον ἡ καρδία ἀναπαύεται καὶ τοιουτοτρόπως ἐπιτυγχάνεται ἡ διάνοιξις.

ΜΕ ΤΗΝ ΑΚΤΙΝΟΒΟΛΙΑΝ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΚΛΗΤΟΥ

Η ΨΥΧΗ ΑΠΟΚΤΑ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΠΕΤΕΙΟΝ ΤΟΥ ΠΟΛΙΟΥΧΟΥ ΤΗΝ ΑΥΤΟΔΥΝΑΜΙΑΝ ΤΗΣ

Τοῦ κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΥ—δημάρχου, πρώην ὑπουργοῦ

Ἡ ἐπισημότης, ποὺ διακρίνει τὸν ἑορτασμὸν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, εἰς τὴν Πελοποννησιακὴν πρωτεύουσαν, δὲν εἶναι τοπικὸν γεγονός. Εἶναι πρωτίστως—καὶ τὸ αἰσθάνεσθε ἀμέσως—ψυχικὸν γεγονός. Διαποτίζει, βαθέως, τὴν συνείδησιν καὶ γίνεται παλμὸς καὶ δόνησίς της. Γίνεται παρόρμησις, δι' ἐνατένισιν πρὸς κόσμους ἐξάρσεως καὶ πίστεως, κυριαρχουμένης ἀπὸ τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀποκόσμου λυτρωτικῆς δυνάμεως.

Εἶναι κάτι ἐντελῶς ξεχωριστὸ αὐτὸ τὸ σκίρτημα, αὐτὴ ἡ προκαλουμένη τάσις τῆς φυγῆς ἀπὸ τὴν καθήλωσιν τῶν μικρῶν καὶ τῶν ἐφημέρων. Ἡ ψυχὴ ἀποκτᾶ, αἰφνιδίως, εἰς τὰς Πάτρας, κατὰ τὴν ἐπέτειον τοῦ Πολιούχου των, τὴν αὐτοδυναμίαν της. Καὶ γίνεται ρυθμιστικὴ δύναμις, διὰ κάποιαν κατάστασιν ἐξαγνισμοῦ. Δὲν ἔχει σημασίαν πόσον διαρκεῖ αὐτὴ ἡ κατάστασις. Ἔστω καὶ ἂν τὸ χρονικόν της μῆκος δὲν ὑπερβαίνει τὸ 24ωρον, ὁ ἠθικὸς δυναμισμός της εἶναι τεράστιος.

Καὶ φυσικά, ἱκανὸς νὰ διαμορφώσῃ καὶ νὰ μεταμορφώσῃ. Διατί ὅμως αὐτὴ ἡ ἐντελῶς διακριτικὴ «ποιότης» τοῦ ἑορτασμοῦ; Διατί αὐτὸς ὁ ξεχωριστὸς παλμός; Διατί αὐτὴ ἡ αἰχμαλωτίζουσα τὴν σκέψιν ἀκτινοβολία; Δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία, ὅτι ἡ μακροτάτη παράδοσις διαδραματίζει τὸν ρόλον της. Καὶ ὅτι πέραν αὐτῆς ἡ ἐξήγησις πρέπει νὰ ἀναζητηθῇ εἰς τὴν ἐξέχουσαν θέσιν, τὴν ὁποίαν, εἰς τὴν χριστιανικὴν συνείδησιν, ἔχει ἡ θυσία τοῦ Πρωτοκλήτου. Ἐκήρυττε τὸν λόγον τῆς Ἀληθείας. Ἀφωσιωμένος μαθητὴς τοῦ Κυρίου, πιστὸς μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς, σοφὸς μετὰ τὴν ἔμπνευσιν τῆς θείας χάριτος, ἔφθασεν εἰς τήν, ἐν ἐμπορικῇ ἀκμῇ πόλιν διὰ νὰ προκαλέσῃ ἀμέσως τὴν δημιουργικὴν ἐκείνην μεταστροφήν, τὴν ὁποίαν προεκάλει, ἐν μέσῳ ἀδυσωπήτου βαρμοῦ παθῶν, ἀκολασίας καὶ εὐτελῶν ἰδιοτελειῶν, τὸ κήρυγμα τῆς ἀγάπης καὶ τῆς συγγνώμης, μὲ τὸ ὁποῖον ὁ Ἰησοῦς κατέκτησε τὴν Οἰκουμένην. Τὸ δέος τῆς μεγάλης στιγμῆς εἶχε παντοῦ ἁπλωθῆ. Καὶ τὸ μήνυμα τῆς ἀνθρωπίνης τελειώσεως συνήγειρε τὰς συνειδήσεις, αἱ ὁποῖαι ἐπάλαιον ἐν μέσῳ ζόφου, ἀναζητοῦσαι διάβασιν σωτηρίας.

Εἶναι γνωστὸν τὸ χρονικὸν καὶ δὲν πρόκειται νὰ τὸ ἱστορήσωμεν. Σημασίαν προέχουσαν ἔχει ὁ τρόπος, μὲ τὸν ὁποῖον ὁ Ἀπόστολος ἀντιμετώπισε τὴν βίαν. Ὑπῆρχεν ἀπέναντί της ἡ συνείδησις τοῦ ὑπερτάτου χρέους. Ὑπῆρχεν ἀκόμη ἡ αἴσθησις τῆς ἠθικῆς ὑπεροχῆς. Ὑπῆρχεν, ἰσοδυνάμως, ἡ ἀπόφασις ἀποδοχῆς τοῦ μαρτυρίου, χάριν τῆς πίστεως. Ὁ Πρωτόκλητος δὲν ἠγνόει πόσον ἀδίστακτος ἦτο ἡ Ρωμαϊκὴ σκληρότης, τὴν ὁποίαν ἀντιμετώπιζεν. Ἐγνώριζεν ὅμως, ὅτι θὰ τὴν συνέτριβε μὲ τὴν πίστιν καὶ τὸ παράδειγμα. Ἀπεδέχθη τὸ μαρτύριον τοῦ σταυρικοῦ θανάτου, μὲ τὴν βεβαιότητα, ὅτι ἡττημένος δὲν θὰ ἦτο αὐτός. Διότι οὐδέποτε ἡττᾶται ἡ Ἀλήθεια, ὁσονδήποτε καὶ ἂν βασανισθῇ. Ἡττημένοι θὰ ἀπέμενον τὸ πνεῦμα τοῦ κακοῦ, ἡ τυφλὴ ἐγωπάθεια, ἡ μέθη τῆς ἰσχύος, ἡ καταδυνάστευσις τῆς συνειδήσεως. Καὶ ἀκριβῶς τοῦτο συνέβη.

Μὲ τὸν Πρωτόκλητον, ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, εἶχε συντριβῆ τὸ κράτος τοῦ ψυχικοῦ τρόμου. Καὶ εἶχον λυτρωθῆ οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὴν τυραννίαν τοῦ ἄγχους, ποὺ τοὺς ἐκράτει ὑποτελεῖς τῆς ἁμαρτίας. Κατάπληκτοι οἱ Ρωμαῖοι εἶδον τότε ὅτι, ἀκριβῶς μετὰ τὸ μαρτύριον, ἐπληθύνοντο καθημερινῶς οἱ ὀπαδοί, οἱ πιστοὶ τοῦ Πρωτοκλήτου. Ἡ μνήμη καὶ ἡ ἔξαρσίς του ἦσαν τεράστιαι ἑλκτικαὶ δυνάμεις. Αὐτὴ ἡ μνήμη τιμᾶται σήμερον μὲ βαθυτάτην κατάνυξιν. Καὶ εἶναι φαινόμενον συναρπαστικὸν καὶ ἐξόχως παρήγορον ἡ, ἐξ ὅλων τῶν σημείων τῆς χώρας συρροὴ τόσων εὐλαβῶν, οἱ ὁποῖοι προσέρχονται, μὲ εὐλάβειαν. διὰ νὰ ἀποτίσουν τὸν φόρον των. Προσέρχονται διὰ νὰ ἀποθέσουν πρὸ τῆς ἁγίας Εἰκόνος τὸν πόνον των καὶ νὰ ἱκετεύσουν σήμερον τοῦ Ἁγίου τὴν μεσιτείαν. Προσέρχονται διὰ νὰ ἐγκαρδιωθοῦν, νὰ αἰσθανθοῦν ἐλαφρότεροι ἀπὸ τὸ πλῆθος τῶν στενοχωριῶν, νὰ ἀντλήσουν νέας δυνάμεις, ἱκανὰς νὰ τονώσουν τὴν ψυχήν, εἰς τὸν ἀγῶνα καὶ τὴν ἐπιδίωξιν, διὰ τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἠθικὴν τελείωσιν.

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΕΠΙ ΤΩΝ ΚΑΤΕΥΘΥΝΣΕΩΝ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΙΝΗΣ ΜΟΡΦΩΣΕΩΣ

Τοῦ φιλολόγου κ. Δ. Ν. ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΟΠΟΥΛΟΥ

Εἰς προγενεστέρας στήλας τῶν φύλλων 2ης, 3ης καὶ 4ης Νοεμβρίου τῆς ἐγκρίτου ἐφημερίδος «Πελοπόννησος», εἰς ἄρθρον μὲ θέμα: «Μόρφωσις καὶ νεότης», ἐξετέθησαν μερικαὶ σκέψεις καὶ ἀπόψεις γύρω ἀπὸ τὸ κεφαλαιῶδες αὐτὸ ζήτημα. Κατεβλήθη δηλαδὴ προσπάθεια πρὸς κατάδειξιν τῆς βαθυτέρας ἐννοίας, τοῦ ἰδιαιτέρου σκοποῦ καὶ τῆς σημασίας τῆς μορφώσεως εἰς τὴν Ἀρχαίαν Ἑλλάδα καὶ τοὺς μετὰ ταῦτα χρόνους, προσδιωρίσθη κατὰ τὸ δυνατὸν ἡ ἔννοια τῆς ἀρτίας παιδεύσεως καὶ νύξεις τινες ἐδόθησαν περὶ ὡρισμένων βασικῶν συντελεστῶν πραγματώσεως μιᾶς τοιαύτης Μορφώσεως.

Πράγματι, ἡ λέξις Μόρφωσις προσλαμβάνει χαρακτῆρα ἰσχυροῦ μαγνήτου καὶ ἐφελκύει κάθε νεανικὴν ψυχήν. Πόθος βαθὺς καὶ ἐπιθυμία ἐνδόμυχος τοῦ νέου ἀνθρώπου εἶναι νὰ μάθῃ, νὰ μορφωθῇ, νὰ ἀναδειχθῇ τέλειος καὶ πεπαιδευμένος ἐργάτης τοῦ Κοινωνικοῦ συνόλου.

Τὰ γράμματα, ἡ γνῶσις, ἡ ἐπιστήμη, τὸ σχολεῖον, ἡ ἐπαγγελματικὴ σχολὴ καὶ ἡ τεχνικὴ τοιαύτη, δημιουργοῦν εἰς τὰς ψυχὰς τῶν νέων τοὺς εὐγενεστέρους ὁραματισμοὺς καὶ τὰ ἰσχυρότερα ὄνειρα. Φυσικὸς καὶ σύμφυτος εἶναι ὁ πόθος τῆς μορφώσεως εἰς τὸν ἄνθρωπον καὶ ὡς καθῆκον τοῦ νέου ἀνθρώπου προβάλλεται ἡ πραγματοποίησις αὐτῆς.

Ἐφ' ὅσον δὲ τόσον βαθὺ καὶ τόσον εὐρὺ παρουσιάζεται ἓν τοιοῦτον πρόβλημα καὶ ζήτημα, ὡς ἐμφανίζον ποικίλας ὄψεις καὶ πολλαπλᾶς πλευράς, δὲν νομίζομεν ὅτι θὰ ἐκρίνετο ἄσκοπος ἡ διατύπωσις μερικῶν ἀκόμη σκέψεων, ἐξ ἀφορμῆς σχετικῆς μελέτης, πρὸς περαιτέρω διερεύνησιν τοῦ σημαντικοῦ καὶ ἐξόχως σπουδαίου αὐτοῦ θέματος καὶ ἐπὶ τοῦ συγκεκριμένου τομέως περὶ τοῦ πῶς τίθενται ὡρισμέναι κατευθύνσεις πρὸς ἀπόκτησιν πλήρους καὶ ἀληθινῆς μορφώσεως ὑπὸ τῆς νεολαίας.

Ἀναποσπάστως πρὸς τὴν μόρφωσιν, συνδέεται καὶ συνυφαίνεται ὁ παράγων ἔντυπον καὶ μελέτη. Ὁπότε ἔξω πάσης ἀμφισβητήσεως εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι ἐκ τῶν ἀτόμων καὶ τῶν κοινωνιῶν καὶ διάπλασιν καὶ διαμόρφωσιν—κατ' ἐξοχὴν εἰς τὴν ἐποχήν μας—συμβάλλει ὁ συντελεστὴς ἔντυπον καὶ μελέτη. Φυσικά, ὁ νέος θὰ πρέπῃ νὰ κουρασθῇ, νὰ μελετήσῃ, νὰ ἀνατρέξῃ μὲ δίψαν εἰς τὰ βιβλία ἄνευ ἐπιβολῆς οἱουδήποτε ἄλλου μεγαλυτέρου, διὰ νὰ μορφωθῇ.

Προβάλλεται ἑπομένως τὸ αἴτημα διὰ τὸν ἄνθρωπον ἰδίᾳ διὰ τὸν νέον τῆς δημιουργίας καὶ τῆς ὑπάρξεως ὡρισμένων μεθόδων καὶ τρόπων καὶ τέχνης ἀκόμη τῆς τοποθετήσεως βασικῶν κατευθύνσεων διὰ τὴν μόρφωσιν καὶ ἐπιμόρφωσιν. Διότι πρόκειται περὶ στοιχείων, τὰ ὁποῖα μεγάλως καὶ πολλαπλῶς θὰ τὸν ὑποβοηθήσουν εἰς τὸν ὀρθὸν προσανατολισμὸν τῆς ζωῆς του καὶ τὴν ἐκπλήρωσιν τῆς πάσης φύσεως ἀποστολῆς του.

Τοσοῦτον μᾶλλον καθίσταται ἀναγκαία ἡ ἐπίλυσις τοῦ ἀνωτέρου αἰτήματος, καθόσον τυγχάνει ἀναντίλεκτον τὸ γεγονὸς ὅτι γύρω ἀπὸ τὸν νέον τῆς ἐποχῆς μας, κυκλοφορεῖ πλῆθος ἄνευ προηγουμένου ἀπὸ ἔντυπα, βιβλία, περιοδικά, ἐφημερίδας μὲ ποικιλίαν θεμάτων, ἰδεῶν, ἀντιλήψεων, στοχασμῶν καὶ ἰδεολογιῶν ἀλληλοσυγκρουομένων. Εὐχερεστάτη εἶναι ἡ συνάντησις τοῦ ἐντύπου, τοῦ γραπτοῦ λόγου γενικώτερον εἰς τὸ σπίτι, εἰς τὸ σχολεῖον, εἰς τὸ περίπτερον, εἰς τὸ τράμ, τὸ αὐτοκίνητον, εἰς τὰς παντὸς εἴδους συναναστροφὰς καὶ ἄλλας πνευματικὰς ἢ καλλιτεχνικὰς εὐκαιρίας.

Βεβαίως, ἀνακύπτει τὸ ἐρώτημα καὶ δὴ ἐπιτακτικῶς: Ποίαν συμπεριφοράν, ποίαν στάσιν, πῶς καὶ κατὰ τίνα τρόπον θὰ ἀντιμετωπίσῃ ὁ νέος τὸ ὅλον θέμα τῆς μελέτης καὶ ἰδίᾳ τῆς ἐξωσχολικῆς; Διότι δύναται νὰ λεχθῇ, ὅτι εἰς πλείστους νέους δὲν ἔχει δημιουργηθῆ ἢ παρασχεθῆ ἕνας ὁδηγός, ὅστις θὰ ἦτο ὠφέλιμος εἰς τὴν πορείαν ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι ἐπιδίδονται εἰς τὴν καλλιέργειαν τῶν γραμμάτων καὶ τὴν περὶ τὰ βιβλία ἐνασχόλησιν.

Καὶ ὅμως, ἑνὸς τοιούτου ὁδηγοῦ καὶ μιᾶς τοιαύτης προϋποθέσεως ἡ χρησιμότης καὶ ἡ ὠφελιμότης, ὁμολογεῖται ὡς αὐτόχρημα μεγίστη ἀπὸ πολλούς, οἱ ὁποῖοι ἐκ τῆς πρώτης γνωριμίας καὶ ἐπικοινωνίας μὲ τὰ γραπτὰ κείμενα, παραπαίουν, μὴ δυνάμενοι νὰ κάμουν τὴν πρέπουσαν ἀξιολόγησιν ἐπὶ τῶν μελετωμένων. Καὶ ὑφίστανται πολλάκις οἰκτρὰν παραπλάνησιν διότι κατὰ τὴν μελέτην καὶ ἀνάγνωσιν πολλῶν βιβλίων των, ἀπουσίαζε κάποιος ὁδηγὸς καὶ γραμμὴ καθοδηγητική.

Μεθαύριον: Τὸ Β΄ μέρος

ΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ ΤΟΥ κ. ΚΑΡΑΜΑΝΛΗ

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΤΥΠΟΥ κ. ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΓΕΡΟΚΩΣΤΟΠΟΥΛΟΣ

Ἡ Ἑλλὰς εὑρίσκεται εἰς ἀποφασιστικὴν καμπήν. Ἔχει εἰσέλθῃ εἰς τὸ στάδιον ὁλοκληρώσεως τῆς ἀνορθωτικῆς προσπαθείας της. Καὶ ἐξ ἄλλου συμβαίνει νὰ ἀναπτύσσεται αὐτὴ ἡ γόνιμος καὶ τόσον ἀποδοτικὴ δραστηριότης, ὑπὸ διεθνεῖς συνθήκας, κάθε ἄλλο παρὰ ἀπηλλαγμένας ἀνησυχιῶν. Δὲν χωρεῖ ἀμφιβολία, ὅτι ἐπιβάλλεται ἔντασις προσοχῆς καὶ ὅτι ἡ ἐπαγρύπνησις καὶ ἡ συνεχὴς ἑτοιμότης ἀποτελοῦν πρῶτα μελήματα τῶν ἐχόντων τὴν διεύθυνσιν τῶν τυχῶν αὐτοῦ τοῦ τόπου. Διὸ καὶ τὰ ἐπιτεύγματα, εἰς ὅλους τοὺς ἄλλους τομεῖς, προσλαμβάνουν πρόσθετον σημασίαν.

Εἰς τὸ πλαίσιον αὐτοῦ τοῦ συνδυασμοῦ ἡ ἐνημέρωσις τοῦ Κοινοῦ ἰσοδυναμεῖ μὲ πρώτην δύναμιν. Καὶ ὅταν λέγωμεν ἐνημέρωσις δὲν ἐννοοῦμεν, βέβαια, τὴν τρέχουσαν εἰδησεογραφίαν. Πέραν αὐτῆς ὑπάρχει ἡ παρουσίασις τῶν θεμάτων, κατὰ τὴν ἀξίαν καὶ τὸ βάθος των. Ὁ Ἕλλην ὀφείλει, σήμερον, νὰ γνωρίζῃ τὴν ἀκριβῆ φύσιν τῶν προβλημάτων, ἐσωτερικῶν καὶ ἐξωτερικῶν, τὰ ὁποῖα συνδέονται μὲ τὴν ζωήν του καὶ μὲ τὴν ὑπόστασιν τοῦ ἔθνους του, μὲ τὴν φυλετικήν του διάρκειαν.

Διότι μόνον τοιουτοτρόπῳ; ἀποκτᾷ καὶ σαφῆ συνείδησιν τῆς γύρω του πραγματικότητος. Εἶναι διὰ τοῦτο τὸ θεμελιῶδες ἀπαραίτητον γεγονός. Διότι, σήμερον, ὁ Κόσμος ἐν τῇ ἀμύνῃ του κατὰ τῆς ἐπιβουλῆς τῶν ἐλευθεριῶν του, ἡ ὁποία ἀναπτύσσει γύρω του τὸ βραχυκύκλωμά της. Ἡ πίστις εἰς τὰ τὰ ἰδεώδη του, ἡ συνείδησις τῆς ἑνότητός του, ἡ αἴσθησις τῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς ὑπεροχῆς του εἶναι ἀμυντικοὶ παράγοντες ἀποφασιστικῆς σπουδαιότητος.

Νομίζομεν, ὅτι μὲ τὰς ἀνωτέρω γενικὰς γραμμὰς ἐδόθη τὸ περίγραμμα ἐπὶ τοῦ ὁποίου τονίζεται τώρα καὶ ἡ ἀποστολὴ καὶ τὰ ἐνδιαφέροντα τοῦ τόπου. Ὄργανον διαφωτίσεως καὶ μορφώσεως, ὁδηγὸς τοῦ λαοῦ ὡς προσανατολισμὸς ἀρετῆς καὶ προόδου, ἔχει εἴπερ ποτὲ ἄλλοτε ηὐξημένας εὐθύνας. Εὐλόγως, εἰς τὰς δημοκρατίας ἔχει ἀναγνωρισθῆ ὡς προέχουσα ἐξουσία ὁ ρόλος του. Διότι ἄνευ αὐτοῦ, οἱαδήποτε ἄλλη ἐξουσία ἢ θὰ καθίστατο ἀδύνατον νὰ ἀσκηθῇ, ἢ θὰ ἠσκεῖτο κατ' ἄδικον τρόπον.

Ὁ Τύπος ἑτοιμάζει τὸν πολίτην διὰ τὴν εὐθυγράμμισίν του πρὸς τὴν νομιμότητα. Καὶ συγχρόνως τὸν ἐξοπλίζει διὰ νὰ ἀντιμετωπίζῃ οἱανδήποτε κατάστασιν ἀντίθετον πρὸς τὰς ἀρχὰς ἐκείνας, αἱ ὁποῖαι ἀποτελοῦν τοὺς ἁρμοὺς τοῦ ἔθνους, τοῦ κράτους καὶ τῆς κοινωνίας. Πελωρία ἡ ἰσχὺς καὶ ἡ ἐπιρροή του. Καὶ συνεπῶς καὶ ἡ εὐθύνη του.

Ἡ Ἑλλὰς ἀπὸ πολλῶν ἀπόψεων, δύναται νὰ εἶναι ὑπερήφανος διὰ τὸν τόπον της. Διότι ἔχει παράδοσιν, ἔχει παρὸν καὶ ἔχει μέλλον. Ὁ ἑλληνικὸς Τύπος εἶναι τύπος σπουδαίας ποιότητος, τὴν ὁποίαν σταθερῶς βελτιώνει ἡ φιλοδοξία καὶ ἡ εὐφυΐα ἐκείνων, εἰς χεῖρας τῶν ὁποίων εὑρίσκεται. Εἶναι δὲ εὐτύχημα, ὅτι αὐτὴν τὴν στιγμήν, ἀντιλήπτωρ τῶν θεμάτων τοῦ ἑλληνικοῦ Τύπου εἶναι ὁ κ. Ἀχ. Γεροκωστόπουλος. Ἀποτελεῖ ἀναμφισβήτητον ἐπιτυχίαν τοῦ πρωθυπουργοῦ κ. Καραμανλῆ ἡ τοποθέτησίς του ὡς ὑπουργοῦ, εἰς αὐτὸν τὸν εὐαίσθητον τομέα. Διότι θὰ ἔχῃ τὴν εὐκαιρίαν ὁ ἀγαπητὸς φίλος νὰ δώσῃ καὶ ἐδῶ τὸ μέτρον τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς ἱκανότητός του. Προνομιοῦχος πνευματικότης, μὲ εὐρυτάτους ὁρίζοντας μὲ ἀρτίαν συγκρότησιν, μὲ κατὰ βάθος, ἐνημέρωσιν εἰς τὰ διεθνῆ πράγματα, θὰ δυνηθῇ ἀσφαλῶς ὁ κ. Γεροκωστόπουλος νὰ κομίσῃ καὶ πάλιν πολύτιμον εἰσφοράν, εἰς μίαν ὥραν, αὐτόχρημα, ἱστορικὴν διὰ τὸν Τύπον. Προεξοφλεῖται. ὅτι ἀπὸ τῆς ἐπικαιροτάτης ὑπουργικῆς θέσεώς του, θὰ ἀποδειχθῇ παράγων οὐσιαστικῆς ἐπιτυχίας διὰ τὴν ὁποίαν καὶ τάλαντον καὶ ἀποθησαυρισμένη πολιτικὴ παρὰ κληθεῖσα εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῆς δημοσίας ζωῆς, θὰ συνεργασθῇ, ὥστε τὸ ἀποτέλεσμα νὰ εἶναι πλῆρες καὶ ἄρτιον. Ἄνθρωπος σπουδαίας ἀξίας καὶ μεγάλης ἀρετῆς ὁ κ. Ἀχιλ. Γεροκωστόπουλος ἠμπορεῖ νὰ συνδέσῃ τὸ ὄνομά του μὲ λαμπρὰν σελίδα εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ἑλληνικοῦ Τύπου.

ΧΡΗΣΤΟΣ Γ. ΕΥΑΓΓΕΛΑΤΟΣ

ΔΗΜΟΣ ΠΑΤΡΕΩΝ

ΕΟΡΤΗ ΑΓΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ

— ΕΠΕΙΓΟΥΣΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ ΔΙΑ ΤΑΣ ΑΡΧΑΣ.

Παρακαλοῦνται αἱ ἀρχαὶ τῆς πόλεως αἱ κληθεῖσαι εἰς τὴν δοξολογίαν καὶ λιτανείαν τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, ὅπως προσέλθωσιν εἰς τὸν ναὸν ἀπὸ τῆς 9.45 μέχρι τῆς 10.10 ὥρας ἀκριβῶς, λόγῳ τῆς παρουσίας τῶν Α.Α.Μ.Μ. τῶν Βασιλέων, οἵτινες ηὐδόκησαν νὰ παραστῶσιν.

ΠΡΟΤΥΠΑ ΦΡΟΝΤΙΣΤΗΡΙΑ ΛΟΓΙΣΤΙΚΗΣ

Ἐὰν προσανατολισθῆτε πρὸς τὸ ἐπάγγελμα τοῦ Λογιστοῦ ἢ τῆς Λογιστρίας

Ἡμεῖς Σᾶς παρέχομεν τὴν ἀπόλυτον ἐπιτυχίαν

ΚΑΝΑΚΑΡΗ 171 Τηλ. 56—22

ΕΠΙ ΤΗ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΕΠΕΤΕΙΩ ΤΗΣ ΜΝΗΜΗΣ ΤΟΥ

ΑΓΙΟΣ ΑΝΔΡΕΑΣ, Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ Ο ΠΟΛΙΟΥΧΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΑΥΧΗΜΑ ΤΩΝ ΠΑΤΡΩΝ

Τοῦ κ. ΑΝΔΡΕΟΥ ΠΡΕΣΣΑ, καθηγητοῦ

Οἱ ἐθνικοὶ σταθμοὶ τῶν Ἑλλήνων, κατὰ θείαν χάριν, εἶναι αἱ ἡμέραι τῶν μεγάλων χριστιαννικῶν ἑορτῶν. Ἡ 25η Μαρτίου, τὸ Πάσχα, ἡ ἑορτὴ τῆς Παναγίας τὸν Δεκαπενταύγουστον. Οἱ ἀθλοφόροι ἅγιοι τῆς Ἐκκλησίας εἶναι οἱ προστάται τοῦ στρατοῦ, οἱ προστάται τοῦ ἔθνους.

Ὁ Ἅγιος Γεώργιος τοῦ πεζικοῦ, ἡ Ἁγία Βαρβάρα τοῦ πυροβολικοῦ, ὁ Ἅγιος Νικόλαος τοῦ ναυτικοῦ. Ἡ Θεοτόκος εἶναι ἡ ἀκαταγώνιστος Ὑπέρμαχος στρατηγός. Αἱ πόλεις τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἀναποσπάστως συνδεδεμέναι μὲ τὴν θαυματουργὸν προστασίαν τῶν πολιούχων ἁγίων. Ὁλόκληρος ἡ χώρα μας εἶναι ἕνας ναὸς τῆς δόξης καὶ τοῦ μεγαλείου τοῦ Θεοῦ.

Ὁ βαθύτατα συναισθηματικὸς λαὸς τῶν Ἑλλήνων ἐξεδήλωσεν ὅλον τὸν πλοῦτον τῆς καρδίας του εἰς τὴν λατρευτικὴν ὑμνολογίαν τοῦ Κυρίου εἰς τὰ Πάθη τοῦ ὁποίου εἶδε αὐτὴν ταύτην τὴν πολυκύμαντον ἐθνικήν του δοκιμασίαν καὶ εἰς τὴν Ἀνάστασίν του, τὴν θριαμβευτικήν του ἐπικράτησιν.

Ἡ χριστιανικὴ Ἑλλὰς μὲ δικαίαν ὑπερηφάνειαν τιμᾷ σήμερον τὸν Ἀπόστολον Ἀνδρέαν, τοῦ ὁποίου τὸ κήρυγμα καὶ τὸ αἷμα καθηγίασαν τὴν χώραν αὐτὴν τῶν μεγάλων θρησκευτικῶν καὶ ἐθνικῶν ἀγώνων, τὴν μαρτυρικὴν καὶ ἁγίαν Ἑλλάδα. Μετὰ τὸν Ἀπόστολον τῶν ἐθνῶν, τὸν μεγαλεπίβολον Ταρσέα, ὁ Ἀπόστολος Ἀνδρέας κατέχει θέσιν περίλαμπρον εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς χριστιανικῆς Ἑλλάδος.

Παραλλήλως μὲ τὴν πατριαρχικὴν Ἐκκλησίαν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τῆς ὁποίας ὁ Πρωτόκλητος εἶναι ὁ ἱδρυτής, ἡ πόλις τῶν Πατρῶν τιμᾷ τὸν Ἀπόστολον

Σύνθεσις ΑΝΔΡ. Σ. ΠΡΕΣΣΑ

Ἀνδρέαν, ἱδρυτὴν τῆς Ἐκκλησίας της καὶ προστάτην της. Εἶναι τόσον ἔντονον τὸ αἴσθημα τῆς λατρείας τῆς πόλεως τῶν Πατρέων πρὸς τὸν Ἅγιον Ἀνδρέαν, ὥστε ὅλοι τὸν θεωροῦμεν ὡς πατέρα μας, ὡς ἰδικόν μας, ὡς προστάτην μας.

Ὅταν τὸ 807 ἡ πόλις ἐπολιορκεῖτο ὑπὸ τῶν Σλαύων, ἐπεχειρήθη ἡ ἡρωϊκὴ καὶ ἐπικὴ ἐκείνη ἔξοδος τῶν κατοίκων, οἱ ὁποῖοι, ἐπικαλούμενοι τὸ ὄνομα καὶ τὴν βοήθειαν τοῦ μαρτυρήσαντος εἰς τὰς Πάτρας Ἁγίου, ἐνίκησαν τοὺς πολυαριθμοτέρους ἐχθροὺς καὶ κατήγαγον νίκην λαμπράν. Εἶδον τότε τὸν ἅγιον ἔφιππον πόστολον Ἀνδρέαν. Ὁ αὐτοκράτωρ Νικηφόρος διέταξεν ὅπως ὅλα τὰ λάφυρα τῆς μάχης ἀφιερωθοῦν εἰς τὸν ναόν του, ἡ δὲ ἐπισκοπὴ τῶν Πατρῶν προαχθῇ εἰς Μητρόπολιν. Ἔκτοτε ἡ λατρεία τοῦ Ἁγίου εἶναι ἀναποσπάστως συνδεδεμένη μὲ τὴν ζωήν, μὲ τὴν πολυκύμαντον ἱστορίαν τῆς πόλεως.

Πότε ἀκριβῶς ἐμαρτύρησεν ὁ Πρωτόκλητος δὲν ἔχει ἀπολύτως ἐξακριβωθῇ. Πάντως, θεωρεῖται βέβαιον ὅτι ἐσταυρώθη τὴν 30ὴν Νοεμβρίου, μεταξὺ τῶν ἐτῶν 43—52 ἐπὶ αὐτοκράτορος Κλαυδίου.

Εἶχεν ἀγαθὴν καρδίαν καὶ μὲ τὸν ἀδελφόν του τὸν Κηφᾶν—Πέτρον, ἡλίευεν ἰχθεῖς εἰς τὴν λίμνην τῆς Γεννησαρέτ. Ἐκεῖνον ἐκάλεσε πρῶτον ὁ Ναζωραῖος. Ὁ Ἀνδρέας ἔκτοτε δὲν ἀπεχωρίσθη τῆς ἱερᾶς ὁμηγύρεως τοῦ Κυρίου.

Μετὰ τὴν Ἀνάληψίν του, ἐκήρυξεν εἰς τὴν Παλαιστίνην, τὴν Ἔφεσον, τὴν Σκυθίαν, τὴν Νικομήδειαν, τὴν Θράκην, τὴν Ἤπειρον, τὴν Μακεδονίαν, τὴν Θεσσαλίαν. Ὁ ἴδιος ὁ Διδάσκαλος ἐμφανίζεται μίαν νύκτα εἰς στιγμὰς δραματικῆς δοκιμασίας καὶ ἐνῶ ὁ Ἀπόστολος κατέκειτο ἡμιθανὴς ἀπὸ τὰς κακώσεις ἔξω μιᾶς πόλεως, τὸν ἐνθαρρύνει καὶ τοῦ ἀποκαθιστᾷ τὸν ἀποκοπέντα δάκτυλόν του.

Ὁ Ἀπόστολος συνεχίζει τὴν πορείαν του καὶ ἡ Ἑλλὰς πλημμυρεῖ ἀπὸ τὴν φωτοπλημμύραν τῶν λόγων του. Ψυχικὸν σεισμὸν προκαλεῖ ἡ ἄφιξις τοῦ Ἀνδρέου εἰς τὰς Πάτρας, τὴν ὀνομαστὴν διὰ τὴν μεγάλην πνευματικήν της ἄνθησιν, τὴν μεγαλούπολιν καὶ πολυπληθεστέραν ὁλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ πόλις ἦτο, κατὰ τοὺς χρόνους ἐκείνους, τὸ κέντρον τῆς εἰδωλολατρείας ὁλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος, διότι ἐκεῖ εὑρίσκετο μία πηγή, πλησίον τοῦ περιακούστου ναοῦ τῆς Δήμητρος, ὅπου συνηθροίζοντο πλήθη ἀσθενῶν, διὰ νὰ θεραπευθοῦν καὶ εἶχε καταντήσει ὁ ναὸς αὐτὸς πανελλήνιον εἰδωλολατρικὸν προσκύνημα μὲ διαρκῆ κίνησιν.

Ἐπίσης εἰς τὸ ἐκεῖ μικρὸν Δελφικὸν μαντεῖον, οἱ ἱερεῖς τῆς θεᾶς ἔδιδον χρησμούς. Ὁ Πρωτόκλητος ἤρχισε νὰ διδάσκῃ τοὺς Πατρινοὺς τὴν νέαν θρησκείαν τῆς ἀγάπης. Νὰ καταδεικνύῃ τὴν πλάνην τῆς εἰδωλολατρείας καὶ νὰ ἀποκτᾷ πολυαρίθμους μαθητάς. Πραγματικὸς σάλος, ποὺ συγκλονίζει τὰ θεμέλια τοῦ εἰδωλολατρικοῦ κόσμου εἰς τὰς Πάτρας.

Ἡ Μαξιμίλλα, ἡ γυναῖκα τοῦ φανατικοῦ ἀνθυπάτου, πιστεύει καὶ βαπτίζεται. Ὁ Στρατοκλῆς, ἀδελφὸς τοῦ Αἰγεάτου, θεραπεύεται διὰ θαύματος, βαπτίζεται καὶ ἐγκαθίσταται ἐπίσκοπος Πατρῶν. Οἱ εἰδωλολάτραι καὶ κυρίως οἱ ἱερεῖς τοῦ ναοῦ τῆς Δήμητρος, τῶν ὁποίων ἐθίγησαν τὰ συμφέροντα, πείθουν τὸν ἀνθύπατον Αἰγεάτην νὰ συλλάβῃ τὸν Ἀνδρέαν καὶ νὰ τὸν σταυρώσῃ.

Ὅτε ὡδηγήθη εἰς τὸ μαρ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ εἰς τὴν 4ην σελίδα

Η ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΝΕΟΛΑΙΑΝ

ΜΑΘΗΤΑΙ ΤΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΑΠΑΝΤΟΥΝ ΕΙΣ ΣΥΝΑΔΕΛΦΟΥΣ ΤΩΝ

ΜΙΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἐλάβομεν τὴν κατωτέρω ἐπιστολήν:

Κύριε Διευθυντά,

Τὸ παρὰ τὴν προσδοκίαν μας γεγονὸς τῆς δημοσιεύσεως παρὰ τῆς ἐν ὑμῖν προφεροῦς ἐφημερίδος. τῆς 23)11)61, ἄρθρον συναδέλφων συμμαθητῶν μας περὶ τοῦ δυνατοῦ τῆς προετοιμασίας τῆς νεότητος, ἀφῆκεν ἡμᾶς ἐκπλήκτους. Καὶ τοῦτο διὰ τοὺς ἑξῆς λόγους:

Διατὶ νὰ καταπλήττωνται οἱ ἀνώνυμοι συμμαθηταί μας, βλέποντες ἐνδιαφερομένους τόσους δι' αὐτούς; Δὲν εἴσθε τῆς γνώμης, ὅτι ὀρθὸν θὰ ἦτο νὰ τοὺς εὐγνωμονοῦν ὡς «σωτῆράς των;» Ἐξ ἄλλου, μᾶς εἶναι παντελῶς ἀδύνατον τὸ νὰ κατανοήσωμεν πόθεν οἱ μαθηταὶ αὐτοὶ γνωρίζουν τὸ τί μέλλουν νὰ συναντήσουν εἰς τὴν ζωήν των, ἄπειροι ὄντες, ὅσον ἀφορᾷ τὰ ποικίλα κοινωνικὰ προβλήματα καὶ μὴ ἔχοντες γευθῆ ταῦτα ὁλοσχερῶς.

Ἀγαπητοὶ συμμαθηταί. Δὲν νομίζομεν, ὅτι «στεροῦνται λογικῆς καὶ πάσης ἀξίας τὰ μέτρα», τὰ ὁποῖα προτείνει ὁ κ. Σαββόπουλος. Οὗτος οὐδέποτε ἀπεκάλεσεν ἑαυτὸν «σωτῆρα τῆς μαθητιώσης νεολαίας». Σωτῆρα εἶναι χρέος μας νὰ τὸν ὀνομάσωμεν ἡμεῖς.

Εἴμεθα βέβαιοι, ὅτι ὁ κ. Σαββόπουλος δὲν θὰ εἶδε τὸ «φίλμ τοῦ Τζέρυ Λιούϊς» οὔτε ἄλλα τοιαῦτα, τὰ ὁποῖα κάθε ἄλλο παρὰ ὁδηγοῦν τὴν νεολαίαν πρὸς τὴν ὀρθὴν ἀντιμετώπισιν τῆς ζωῆς. Μόνοι ὑμεῖς ὑπὸ τὸ κράτος τούτων ἀναφέρετε ἰταμῶς περὶ τούτων.

Τί τὸ αἴτιον μιᾶς τόσον ἀναισχύντου ρήσεως: «Δὲν πᾶνε οἱ μαθηταὶ στὸ σινεμὰ οὔτε στὰ σφαιριστήρια. Δὲν διαβάζουν οἱ μαθηταὶ ἐγκληματικὰ (κατὰ τὸν κ. Σαββόπουλον) ἐξωσχολικὰ περιοδικά. Δὲν γνωρίζουν οἱ μαθηταὶ τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τριώδιο: σχολεῖο—σπίτι—ἐκκλησία»;

Μή, ἱκανοὶ ὄντες νὰ πράξητε ταῦτα, σπεύδετε τόσον ἀνευθύνως καὶ ἐπιπολαίως νὰ ἀπαντήσετε, μὴ σεβόμενοι τὴν γνώμην τῆς πλειοψηφίας τῶν μαθητῶν. Αὐτοεξαπατᾶσθε, νομίζοντε ὅτι ἡ νεολαία σήμερον ἀσπάζεται τὰς βδελυρὰς ταύτας ἰδέας. Ὄντως, εἰς τὴν ἐν προκειμένῳ περίπτωσιν, συμβαίνει νὰ κατηγοροῦν τὸ φῶς οἱ ἐν σκότει εὑρισκόμενοι.

Εἶναι μεγάλη πλάνη νὰ νομίζῃ κανείς, ὅτι ὁ τελειόφοιτος τοῦ γυμνασίου «θὰ καταντήσῃ, εἰσερχόμενος εἰς τὴν ζωήν, παίγνιον τοῦ πρώτου τυχόντος», ὅταν οὗτος ἔχῃ ἀσπασθῆ καὶ ἐγκολπωθῆ τὴν ὀρθὴν ζωὴν τῶν ὑψηλῶν ἰδεῶν καὶ τῶν ὑψηλοτέρων ἰδανικῶν.

Δὲν ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἀναφέρωμεν τὰς γνώμας τῶν μεγάλων ψυχολόγων καὶ γενικῶς διανοουμένων, οἵτινες ἀποκαλοῦν τὸν κινηματογράφον «σχολεῖον ἐγκλήματος». Ἐρωτῶμεν ὅμως: Μήπως ἀπὸ ὁλόκληρον τὴν χορείαν τῶν εἰδημόνων, ὑμεῖς, ἀγαπητοὶ ἀνώνυμοι συνάδελφοί μας, εἴσθε πλέον ὀξεῖς τὴν διάνοιαν; Μήπως συμβαίνει τὸ ἀντίθετον;

Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ διδάξῃ τὴν ὀρθὴν ὄψιν τῆς ζωῆς εἴτε ὁ κινηματογράφος, εἴτε τὰ σφαιριστήρια, εἴτε τὰ τόσον ὡραῖα περιοδικά, αὐτὰ τὰ ὁποῖα σᾶς ἔκαμαν νὰ δημοσιεύσητε πᾶσαν πρόχειρον ἀβελτερίαν καὶ εὐήθειαν;

Τί ὡραῖον νὰ θυσιάζῃς τὰ ὡραῖά σου ἰδανικὰ καὶ τὴν ἀρετὴν εἰς τὴν ἀμόργην καὶ τὸ χλῆδος τῆς ἁμαρτίας, διὰ νὰ σώσῃς τοὺς ἄλλους; Δὲν νομίζομεν, ὅτι θὰ ἠδύνασθε νὰ ἐκφέρητε εὐφυεστέραν γνώμην. Προσέτι εἶναι βεβήλωσις ἡ χρῆσις τοῦ παραδείγματος τοῦ στρατοῦ, ὁ ὁποῖος ἀγωνίζεται γιὰ ἰδανικά, ὄχι διὰ νὰ βυθισθῇ ἑκουσίως εἰς τὸν βόρβορον, τὴν ἰλῦν! Ποῦ τῶν ὑμετέρων ἡρώων τύμβοι, αὐτῶν, οἱ ὁποῖοι πρὸς ἰδικήν σας σωτηρίαν ἐχάθησαν εἰς τὸ πεδίον τῆς μάχης;

Πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ ἀποβῶμεν ὑγιᾶ μέλη τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας. ὅταν ἀπαντῶμεν κατὰ τοιοῦτον μιαρὸν καὶ εὔωνον τρόπον πρὸς τὸν ἀντιπρόσωπον τῶν γονέων μας; Σᾶς προκαλοῦμεν νὰ ἀπαντήσητε ἐνυπογράφως αὐτὴν τὴν φορὰν καὶ ὄχι τόσον ἀναρμόστως πρὸς τὴν τιμητικὴν μαθητικὴν ἰδιότητα, τῆς ὁποίας ὅμως τόσον ἀναξίως ἐκάματε χρῆσιν.

Κύριε Διευθυντά, αἰσιόδοξοι διὰ τὴν ἀπήχησιν τῆς παρούσης, εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν φιλοξενίαν.

Οἱ μαθηταὶ

Ν. Ἀποστολόπουλος, Παῦλος Κούλης, Γεώργ. Σκούρτας, Σπυρ. Κοκκίνης, Κων. Ζορμπαλᾶς, Γεώργ. Εὐαγγελᾶτος.

ΡΕΣΙΤΑΛ ΕΛΛΗΝΙΔΟΣ ΣΤΗΝ ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ

ΝΕΑ ΥΟΡΚΗ. Ἡ Ἑλληνὶς Ἄννα Ξύδη ἔδωσε τὸ πρῶτο της ρεσιτὰλ στὴν Νέα Ὑόρκη μὲ πρόγραμμα, ποὺ ἐχαρακτηρίσθη ὅτι εἶχε μία ἀξιοπρόσεκτη δεξιοτεχνία καὶ αἴσθημα μουσικῆς σὲ ρωμαντικὴ παράδοση, σύμφωνα μὲ τὸν μουσικοκριτικὸ τῶν «Νιοὺ Ὑόρκ Τάϊμς».

Τὸ μισὸ μέρος τοῦ προγράμματος ἦταν ἀφιερωμένο σὲ Ρώσους σύγχρονους συνθέτες, ὅπως Ραχμανίνωφ, Προκόπιεφ καὶ τέσσερα πρελούντια τοῦ Καβαλέβσκυ καὶ ὅπως σχολιάζει ὁ κριτικός, «σ' αὐτὰ ἡ δὶς Ξύδη ἔδωσε τὸν καλλίτερο ἑαυτό της.